

Mi történik, ha belezúgysz a legjobb barátodba?

Barátod: Carter

*fine
selection*

W H I T N E Y G .

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

W H I T N E Y G .

*Barátod:
Carter*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Tamisha Drapernek.

*A szó legszorosabb értelmében te vagy a legjobb barát,
akire egy lány vágyhat!*

*Köszönöm a végtelenített Starbucks-beszélgetéseket,
amikből ez a könyv is született!*

(És igen, hálám jeléül beismerem,

hogy a Barátod, Carter cím a te ötleted volt.)

*(Chris Draper, neked nem mondok külön köszönetet azért,
mert Tamisha férje vagy... HAHAHA!)*

Prológus

CARTER

IDEGBORZOLÓ RÉSZLETESSÉGGEL emlékszem, mikor kezdődött ez az egész örület. Legalábbis részemről.

Tízéves voltam. A szüleim (a James család, akik a Joyce Avenue 1100. alatt laktak... értitek) egy adománygyűjtő bulit tartottak az otthonukban. A flancos vacsora kellős közepén apám felállt, mert úgy érezte, beszédet kell mondania. (De minek?)

Ott állt a maga százkilencven centis valójában, vakítóan kék amerikai szeme szikrázott, csakúgy, mint a kapzsisága. Ott állt, és arról beszélt, hogy támogatni akarja az egészségesebb iskolai étkeztetést és a hatékonyabb fegyelmezési módszerek bevezetését, mivel egy bizonyos gyerekeknek (nekem) mindig, mindenképpen a balhék kellős közepébe kellett csöppennie.

Eddig még rendben is lett volna; az igazi süketelés csak ezután következett. Apám tósztot mondott a teremben összegyűlt szponzorai egészségére. Felemelte a poharát, és így szólt:

– Minden jelenlévőt a barátomnak tekintek. Ha mégsem, akkor az azért van, mert a családomhoz tartozik, és a család örök! Néhai édesapám megtanított valamire, ami azóta is elkísér utamon: vannak emberek, akiket csak egy szóra, vannak, akiket egy időre, és vannak, akiket örökre mellénk sodor az élet.

Szavait hangos taps, éljenzés és meghiúsított „milyen igaz, milyen igaz...” megszólalások követték. Majd egy idősebb fickó lehajolt hozzám.

– Apádnak igaza van, ugye tudod? – kérdezte. – Vésd az eszedbe, amit mondott!

– Miért, mit is mondott?

– Azt mondta: vannak emberek, akiket csak egy szóra, vannak, akiket egy időre, és vannak, akiket örökre mellénk sodor az élet – mosolygott. – Próbáld meg nem elfelejteni!

Rám kacsintott, majd elsétált.

Akkor még fogalmam sem volt róla, de apám és lelkes híve tulajdonképpen megjövendölte a sorsomat.

Eltelt néhány év, majd apám minden bizonnyal úgy gondolta, elszállt a „szó”, amiért mellém és anyám mellé sodorta az élet, és lelépett. Újabb néhány év elteltével anyám is úgy döntött, kitöltötte az anyaságra szánt „időt”, és az élet valódi célját füstös bárókban és kaszinókban keresi. Ami az „örökre”-t illeti, ahhoz csak egyetlen személy jutott igazán közel.

Negyedik osztály

CARTER

Kedves Miss Carpenter!

Sajnálom, hogy tegnap rosszul viselkedtem az órán. Nem akartam felbojdulást okozni és salynálom, hogy eltörtem a legjobb tollait, de nem sajnálom, hogy RÜHELLEM Arizona Turnert.

Csúnya és túl sokat dumál. Miért nem küldi őt is az igazgatóhoz, mind engem? Őt is mekkel büntetni és remélem, hogy holnap megdöglik és többet nem kell a fokszebájzós képét nézmem.

Üdvözetel:

Carter

MOSOLYOGTAM, ÉS ÁTADTAM A LEVELET anyámnak. Reméltem, hogy most már jó lesz, és nem íratja megint újra.

Elegem volt abból, hogy Arizona folyton bajba kever, és utána még röhög is rajtam. Azt hitte, olyan okos, mert az órákon minden

kérdésre tudta a választ, de én is tudtam minden választ. Tudtam, hogy a tanítónk hol tartja a dolgozatok megoldókulcsait, és ebéd-szünetben mindig elloptam.

A szüleim ismerték a szüleit, mert minden szülői értekezleten előkerült, hogy én „piszkálom” és „megríkatom”, de soha nem hitték el, amikor bizonygattam, hogy ő kezdte.

Mindig ő kezdte.

– Carter... – Anya mély levegőt vett, és megrázta a fejét. – Ez a le-vél borzalmas. Rosszabb, mint az előző három!

– De miért? Most nem is csúfoltam Arizonát, csak annyit kíván-tam, hogy dögöljön meg!

– Nem gondolod, hogy megbántod, amikor csúnyának nevezed?

– De ha egyszer csúnya!

– Egyáltalán nem csúnya – lépett be apám a szobába. – A fogsza-bályzója talán az, de összességében nézve egészen helyes.

– Komolyan? – meredt rá anya, mire apa elnevette magát.

– Bocsi – mondta, majd hozzám lépett, és megveregette a vállá-mat. – Fiam, nem szép dolog a másikat lecsúnyázni, akkor sem, ha nagyon utálod. Szállj le erről a lányról, idén már ötödszörre kerültél miatta bajba!

– Nyolcadszorra! – javította ki anyám. – Múlt héten még a hintá-ról is lelökte!

Apa rám nézett.

– És most mit műveltél? – kérdezte.

Nem válaszoltam. A padlóra meredtem.

– Felállt a matekdolgozat közepén, és kijelentette: „Utállak, Arizo-na!” – magyarázta anyám. – Aztán elvette szegény lánytól a dolgo-zatát, összegyűrtte, és a galacsinnal sikeresen leverte a tanító kedvenc üvegtollait.

Apa sóhajtva megrázta a fejét.

– Ne is állj szóba többé ezzel a lánnyal, jó? Rá se nézz! Előbb-utóbb meg kell tanulnod levegőnek nézni. Valami azt súgja, nem sokáig fog idegesíteni, csak ideig-óráig kell már elviselned. Egyketőre vége lesz, hidd el!

– Örülök, hogy végre felnőttként beszélsz. – Anya széttépte a levelemet, és ismét rám nézett. – Te meg ülj le, írd végre egy kedves levelet a tanítódnak és egy még kedvesebbet Arizonának! Ígérd meg neki, hogy többé nem gonoszkodsz vele! Próbáld valami kedveset is írni, például dicsérd meg a ruháskáit!

Felmordultam, de végül kézbe vettem a tollat, és írni kezdtem.

Öt további próbálkozásba került, mert anya mindig kihúzatta velem a „buta”, „utállak” és a „dögölj meg” kifejezéseket, de éjfélre végre elkészültem. Megesküdtem, hogy másnap odaadom Arizonának a levelemet, és utána soha többé nem szólok hozzá...

Másnap kora reggel a tanítóm íróasztalára tettem a bocsánatkérő levelet, aztán a leghátsó sor legutolsó székében foglaltam helyet. Elővettem a házi feladatomat, és megpróbáltam megoldani még néhány matekpéldát, mielőtt elkezdődött volna az óra.

Négyszer számoltam hétig az ujjaimon, majd Arizona leült mellém.

– Szia, Carter! – mondta.

Úgy tettem, mintha nem hallanám.

– Carter? – Megütögette a vállam. Beírtam a füzetembe, hogy 28.

– Helló? – Még erősebben ütögette a vállam. – Carter? Carter?

– MI VAN?! – néztem rá végül.

– Nem hoztál nekem valamit? Valami kedves és fontos dolgot? – Megvillantotta fogszabályzós vigyorát.

Blöe, de csúnya volt!

– Nem – válaszoltam.

– Nem íratott veled anyukád egy újabb bocsánatkérő levelet? – fonta össze maga előtt a karját. – Mert reggel ezt mondta anyukámnak a telefonba.

– Én telefonban nem írtam neked semmit! Anyád biztosan süket és buta is!

– Mi? – kapkodott levegő után Arizona. – Ezt vond vissza! Vagy megmondalak!

– Menj csak, árulkodj! – vontam vállat, és vártam, hogy felemelje a kezét, és beköpjön. Ahogy szokta.

Nem tette, csak bámult rám, majd a zsebébe nyúlt, és egy összehajtott cetlit dobott a padomra.

Szerettem volna összegyűrni és az arcába vágni, ahogy tegnap kellett volna. Ehelyett kihajtogattam és elolvastam.

Kedves Carter!

Sajnálom, hogy tegnap miattam viselkedtél rosszul, és eltörted Miss Carpenter tollait, de nem sajnálom, hogy UTÁLLAK. Csúnya vagy és túl sokat dumálsz. Azért keverlek mindig bajba, mert nem bírod befogni a szád, és azt hiszed, mindent tudsz, PEDIG NEM IS! Remélem, hamarosan elüt egy busz, mert béna vagy. NAGYON béna vagy.

Egy nagy francot a barátod,

Arizona

Azóta a legjobb barátok vagyunk.

1. szám: Blank Space (3:47)¹

CARTER

Napjainkban

A SZEX JÓ, DE EGYRE KEVÉSBÉ ELÉG.

Megráztam a fejem, miközben Emily, az aktuális csajom körülöttem körözött a strandon. Élénkpiros bikinit viselt, nevetve fröcskölt le. A közelben heverő srácok irigyen méregettek.

Ahányszor csak visszamosolyogtam rá, Emily lekapta a csuklójára erősített fényképezőgépet, mellém ugrott, magasra emelte azt a vackot, és elkiáltotta magát:

– Szelfitájm! Mi vagyunk a világ legcukibb pááárjaa!

Hogy őszinte legyek, a csaj igazi álomnő volt, ami a külsejét illeti. Világoszöld szemével, telt ajkával lélegzetelállítóan szép volt, ragadós nevetése még a legsavanyúbb embert is mosolyra készítette, humorérzéke az enyémhez volt hasonló. Ösztönösen élénk természete segítségével bármilyen idegennel elhitette, hogy már az első találkozásnál legjobb barátokká váltak, és a szexet éppúgy kívánta, mint én.

¹ A fejezetek elején lévő zeneszámok Taylor Swift dalai.

Itt azonban vége is volt a pozitívumoknak. Sajnos erre túlságosan későn jöttem rá.

Néhány hónapja jártunk, amikor kimutatta a foga fehérjét. Először is rájöttem, hogy az ösztönösen élénk természetében semmi „természetes” nem volt; ellenkezőleg, az Adderall, egy illegális amfetamingyógyszer mellékhatásaként jelentkezett, amit Emily rendszeresen beszerzett, majd túl is adagolt. Másodszer, szokásává vált, hogy ha nem voltunk együtt, óránként rám írjon: „Hiányzol, bébi, hol vagy most?” Ha három percen belül nem válaszoltam, folyamatosan zaklatott: „Most mi van, meghaltál? MEGHALTÁL?” A végső ok pedig, amiért már igazán véget akartam vetni ennek a kapcsolatnak, Emily új, hátborzongató szexuális fétise volt: imádta négy lábon körbejárni a hálószobát, majd macskaként dorombolni szex előtt és után. Még „nyávogott” is, amikor elélezett.

Vannak dolgok, amiket még én se bírtam hosszabb távon elviselni...

– Hahó! – fröcskölt le Emily, kizökkentve a gondolataimból. – Min tépelődsz annyit?

– Sok mindenben – vallottam be.

– Ezért is szeretlek, Carter – mosolygott. – Mindig elmerülsz a gondolataidban, és komoly dolgokon elmélkedsz. – Felemelte a fényképezőgépet. – Elmélyülten gondolkodós szelfi!

– Oké. – Vártam, amíg elkészíti a fotót. – Indulhatunk haza végre?

– Máris, csak még öt perc! Még egyszer be akarok menni a vízbe, hogy utoljára érezzem a hullámok simogatását a mellemen!

Bólintottam, és néztem, ahogy bemegy az óceánba. Intett, hogy kövessem, de csak kierőltettem egy mosolyt, és a helyemen maradtam. Azon gondolkodtam, miért nem tudok hat hónapnál tovább maradni egyetlen nővel sem. Egyetlen perccel sem tovább. De vajon miért?

– Kész vagyok! – Emily kimászott a partra. – Mehetünk, Carter! Tudom ám, min gondolkodsz annyit. – A lányékomra csúsztatta a kezét. – Miau...

Atyaisten!

Eltoltam a kezét, és megfogtam, majd elindultunk a lakásom irányába.

– Van kedved elmenni holnap az Everglades Nemzeti Parkba? – kérdezte.

– Azt inkább holnap beszéljük meg. Sok mindenről kell beszélünk.

– Óóó! – szorította meg a kezem. – Végre megmutatod a lelked mélyén rejlő sötét titkokat...

– Nincsenek sötét titkaim.

– Na jó, de bármiről akarsz is beszélni, lehet róla szó, hogy ne a Gayle'sben tegyük?

– Mi? – néztem rá, és felvontam a szemöldököm. – Miért ne?

– Tudom, hogy imádod a kajájukat, és persze én is imádom, de utálok azt az éttermet. Utálok ott lenni, na!

– Én nem...

– Úgy érzem, nem olyan „páros búvóhely”, tudod? Minden párnak szüksége van egy olyan helyre, ahol jól érzik magukat. Ha már így szóba került, többet kellene magunkról posztolnunk a Facebookon! Fel is töltöm a fotókat, amiket ma lőttünk. Mit gondolsz, mit írjak hozzá? „A kedvesem meglepett egy strandolással! Hashtag, imád engem, hashtag, ne légy féltékeny, hashtag, mindig egy halom pénzt költ rám!”

– Ez egy ingyenes szabadstrand.

Nem vett tudomást a megjegyzésemről, tovább locsogott. A közösségi médiás profiljainkról hamar áttért arra, hogy meg fog engem

lovagolni ma este, de ahogy visszaértünk a lakásomhoz, eldőlt az ágyamon, és álomba merült.

Megkönnyebbülten vettem ki egy sört a hűtőből, és a pultnak dőltem. Át kellett gondolnom a másnapi szakítást. Gyorsnak kell lennem, rövidnek és lényegre törőnek.

Nem te vagy az oka, hanem én... Biztosan nem olyan férfi kell neked, mint én... Nézd, ez az idióta macskafétis... – Nem, nem. Diplomátikusnak kell lennem. Hm...

Beütöttem a Google-ba: „tíz mód a szakításra”, de a böngésző leállt, mert hívás jött a telefonomra.

Legjobb barátom, Arizona hívott.

– Igen? – szoltam bele a telefonba.

– Nyáuu – suttofta vissza Arizona. – Miáúúú!

– Bekaphatod, Ari.

Nevetett.

– Csak nem rosszkor hívlak? Zavarok?

– Egyáltalán nem. – Beléptem a szobámba, és megkopogtattam a falat, ébren van-e már Emily. – Most értem vissza a strandról. Emily elaludt, ahogy hazaértünk.

– Túl sok volt a macskamenta? A legjobb családban is előfordul.

– Akarsz is valamit, Ari?

– Persze hogy akarok – nevetett.

– El is mondod, mielőtt rád csapom a telefont?

– Aha... azt hiszem, ma végre szeretnék lefeküdni Scott-tal.

– Rendben. Akkor menj, és fekjüdj le végre Scott-tal!

– Nem, nem úgy értettem. – Hangja most komollyá vált. – Csak nem vagyok biztos benne, hogy meg kellene-e tennem. Vannak előérzeteim.

– Milyen előérzeteid?

– Hogy ez nem jó ötlet, és nem a megfelelő alkalom.

Felsóhajtottam.

Arizonának muszáj volt mindig önvizsgálatot tartania, ha le akart feküdni egy fickóval. Kiértékelte a kockázatokat és a hasznot, a „csók-intenzitástól” a „randik átlagos hosszán és minőségén” át a „hosszú távú kapcsolat” lehetőségéig. Tagadta ugyan, de tudtam, hogy van egy külön erre a célra készített táblázata a telefonján, abban vezette az összes röhejes tényezőt. Valahányszor új pasija volt, mindig új táblázatot kezdett.

– Nézd, ha nem akarsz vele lefeküdni, ne tedd meg! Mondd meg neki, hogy még nem állsz készen rá!

– És ha kiakad? Végül is nyolc hónapja járunk.

– Mi van? – Majdnem félrenyeltem a sörömet. – Nyolc hónapja?

– Látod? Ez a fő baj, és tudom, hogy azt hiszi, ma megtörténik, mert utalgattam rá, de... nem tudom. Nem vagyok biztos benne, hogy megéri a kockázatot. És ha megint pofára esek?

– Váraj egy percet! – ráztam meg a fejem. – Hol vagy most?

– Scottnál.

– És ő mégis hol a fenében van?

– Elment óvszert venni.

– Legalább ő a megfelelő helyen van... – forgattam a szemem. – A viccet félretéve, ha nem vagy benne száz százalékgig biztos, csak mondd meg neki, amit most nekem is. Meg kell értenie.

– És ha nem érti meg?

– Akkor keress olyat, aki megérti!

– Oké – válaszolta. – Még mindig szakítani akarsz Emilyvel a hétvégén, vagy megpróbálsz helyrehozni a kapcsolatokat?

– Nem. – A hálószobámhoz mentem, és becsuktam az ajtót, mielőtt részletesen kifejtettem volna a választ. – Vége, kész. Nem érzek

már semmit, és halálosan unom a veszekedéseket, az elmebajos viselkedését és azt, hogy folyton ellenőrizget.

– Ez a negyedik szakításod idén. Lehet, hogy szüneteltetned kéne a párkapcsolatosdit?

– Csak nyugi! – mondtam. – Elfogadtam, hogy nem vagyok alkalmas párkapcsolatra, holnap pedig újra szingli leszek. Úgyis ki kell élveznem az egyedülállóságot, mielőtt beindulna az egyetem.

– Vagyis azt mondod, végigkufircolod a nyarat?

– Csak utalok rá – mosolyogtam. – Van különbség!

– Nem mondhatnám, hogy... Ó, mennem kell! Scott most érkezett meg. Holnap hívlak. Szia!

Letettem a telefont, és elővettem még egy sört a hűtőből. Ahogy becsuktam a hűtőajtót, egy tányér süvített el a fejem mellett, centikre a fülemtől. A falnak vágódott, majd ripityára törve a padlóra hullott.

– Mi a franc... – fordultam meg, és a tűzvörös arcú Emilyvel találtam magam szemben. – Mi az isten van veled?

– Velem?! – Újabb tányérral vette célba a fejem, és ismét eltévesztette. – Velem mi az isten van?! VELED mi az isten van?!

– Jelenleg csak egyikünk akar tányérral gyilkolni...

– Szakítasz velem holnap? Napokkal a sulis befejezése előtt?

– Ha azt mondom, igen, békén hagyod a rohadt tányérjaimat?

Elhajított még egyet, ami a sütő mellett landolt.

– Azt hittem, együtt vakációzunk a nyáron! Szelfiket akartam, szexet akartam, te meg csak úgy elhajítod mindezt? Csak úgy?! – Gyorsabban beszélt, mint valaha. – Mindig üzenetek, persze, de csak azért, mert aggódom miattad, és újságírótanoncként elképzelésed sincs, milyen sztorikat olvasok. Mindennap meghalnak emberek, Carter. Minden! Nap!

– Oké – ráztam meg a fejem. – Pontosan hány Adderallt vettél be ma?

– Félredobod a csodás jövőnket, szakítasz velem, és ezt egy telefonbeszélgetésből kell megtudnom, amit ráadásul nem is velem folytatysz le? Ez szemétség, Carter! Több mint szemétség!

– Igazad van – emeltem fel megadóan a kezem. – Ezt a részét tényleg sajnálom, de attól még szakítani akartam veled holnap. Illetve, ami azt illeti, most. – Úgy döntöttem, adok egy esélyt a diplomati-
kus verziónak. – Nem veled van a baj, hanem velem.

– Most hülyéskedsz?

Ugrás a kettes számú diplomatikus verzióra.

– Azt hiszem, nem olyan férfi kell neked, mint én.

Sokáig hallgatott és meredt rám hitetlenkedve. Reméltem, hogy nem kezd el vitatkozni, mert akkor kénytelen lettem volna a kevésbé diplomatikus megoldáshoz folyamodni, és elugrálni a további tányérok elől.

– Tudod mit? – Letette a kezében tartott tányérokat, a vállára vette a táskáját, majd elindult felém. – Számíthattam volna erre. Tudhattam volna, hogy sosem tárod fel úgy előttem a lelkedet, ahogyan én előtted.

– Nyugodtan maradhatsz éjszakára – mondtam, és örültem, hogy ennyivel megúsztam. – Eszembe sem jutna kidobni téged. Szívesen hazaviszlek holnap.

– Tehát most már megy az úriemberszerrep? – sziszegte. – Ugyan, kérlek! Odakinn vár rám a legjobb barátnőm!

– Ebben az esetben... sajnálom, hogy nem működött.

– Dehogy sajnálok! – puffogta, ahogy közelebb lépett. – Nem sajnálok, mert nincs szükségem barátnőre, sohasem volt rá szükséged. És tudod, hogy miért?

Halk dorombolás hagyta el az ajkát, én pedig biztos voltam benne, hogy jól döntöttem.

– Kérdezd meg, miért! – lökött meg. – Kérdezd meg, miért nincs szükséged egy rohadt barátnőre!

– Ugyan miért nincs szükségem barátnőre, Emily?

– Mert már van egy... mindig is volt! – Most erősebben lökött meg.

– A neve Arizona Turner!

Zavartan vontam fel a szemöldököm.

Emily folytatta.

– Szóval baszd meg te, bassza meg ő, és remélem, hogy az aprócska kukid...

– Amikor tegnap meglovagoltad, még óriási volt.

– Kit érdekel! Baszd meg, Carter! – Vállával majdnem fellökött, és az oldalajtó felé indult. Néhányszor megforgatta a zárat, és meg-rángatta az ajtógombot.

– A bejárati ajtót használd! – mondtam anélkül, hogy megmozdultam volna. – Lecseréltem a zárat, emlékszel?

– Ja, persze, el is felejtettem. Mondtam már, hogy bejönnek az új záraid? – Odament a bejárati ajtóhoz. Kinyitotta, és a válla felett rám nézett. – Nagyon tetszenek, olyan művésziek és egyediek. Mennyibe is kerültek?

Mereven néztem rá.

– Nos... – mondta, és újraaktiválta a dühös üzemmódot. – Viszlát, Carter James, és baszódj meg, lehetőleg smirglipapírral!

Azzal alaposan bevágta az ajtót.

Bementem a hálószobába, hogy megnézzem, nem tett-e tönkre valamit, hagyott-e nyomot a bosszúja. Persze hagyott. A szobám falán függő képek – az egyedüliek, amik a szüleimet ábrázolták – a földön heverték. Még az íróasztalom fiókjainak tartalmát is sikerült nagyobb zaj nélkül szétszórnia.

Miért teszem ezt folyton magammal?

Dühös voltam, de megkönnyebbült, hogy egyedül töltöttem az éjszakát. Rendet raktam – először is a képeket tettem vissza a helyükre.

Mikor minden ceruzát és tollat visszatettem a fiókjába, éreztem, hogy cseng a zsebemben a telefon.

Megint Arizona hívott.

– Igen? – vettem fel. – El kell magyaráznom, hogy megy a szex? Tudom, hogy régen csináltad, de annyira azért nem nehéz...

– Scott kidobott!

– Mi?

– Scott kidobott! – ismételte dühösen. – De tudod mit? Inkább elmesélem holnap, miután lenyugodtam, nem akarom, hogy Emily megvádoljon, hogy telefonszexelek veled!

– Emily most ment el. – Keresni kezdtem a slusszkulcsomat. – Tuddunk beszélni.

– Úristen, akkor el is mesélem! – Az összefüggő beszéd itt ért véget. Valahányszor egy szakítását mesélte el, átkozódások és „micsoda rohadt seggfej”, „meg se érdemelt engem”, „majd meglátja, hogy hiányzom neki” kinyilatkoztatások váltották egymást, mielőtt megint képes lett volna értelmes beszédet produkálni.

– Ari... – szakítottam félbe, amikor milliomdszorra hülyefaszozta le Scottot. – Csak meséld el, mi történt!

– Rendben – sóhajtott fel. – Visszajött az óvszerrel, aztán egyszer csak félmeztelenek voltunk, csókolóztunk, és majdnem, majdnem megtörtént, de megint kezdtem furán érezni magam, és megmondtam neki, hogy hagyjuk abba, nem állok készen. Még szükségem van egy kis időre, hogy biztos legyek benne. És aztán azt mondtam: „Carter is úgy gondolja...”

– Hé, hé, hé! – kiáltottam fel, ahogy végre megtaláltam a slusszkulcsot. – Mármint engem is szóba hoztál!

– Persze, miért ne? Megmondtam neki, amit te is mondtál, hogy legyenek száz százalékgig biztos benne, ha valakivel le akarok feküdni. Erre azt mondta: „Oké, akkor ennyi volt. Vége. Takarodj a francba!”

– Nem küldött el a francba, Ari. Túlzol!

– De igen, elküldött! – Hangja megint dühtől égett. – Ami azt illeti, még azt is hozzám vágta, hogy mivel úgylis téged kérdezlek mindenről, inkább veled kellene dugnom!

Csend.

Egyszerre törtünk ki hisztérikus nevetésben.

– Meg ne sértődj, de az életben nem dugnálak meg, nemhogy járnak veled – mondtam, még mindig nevetve.

– Úgy érted, én nem járnék veled soha, ugye? Veled csak rosszul lehet járnai, az összes barátnőd bizonyítja. Ráadásul nem is jössz be!

– Ez evidens. – Megnyitottam a telefonomon az aktuális hívót követő alkalmazást. – Láthatóan nem csíped a kivételesen szexi, megfelelően kimunkált izomzatú csávókat, akikkel minden nő ágyba bújna már az első randi után is!

– Hallod magadat, mondd csak? – gúnyolódott. – Ugyan, kérlek, az én általánosan magasabb minőségemnek köszönhetően kiszórom a hozzád hasonló egységugarú pasikat. Én okos vagyok, szellemes, és nem csak a nyelvem tehetséges!

– Kimaradt a legjobb tulajdonságod.

– Melyik?

– A „nem akarok dugni” felirat a homlokodon!

Elnevette magát.

Halk kopogás hallatszott a bejárati ajtó felől.

– Várj egy kicsit! – Leengedtem a telefont, és az ajtóhoz mentem. Reméltem, nem Emily az.

Nem ő volt.

Ari állt az ajtó előtt, sírástól felpuffedt vörös szemekkel.

– Ha Emily úgyis elment, alhatok a kanapédon? – kérdezte, ahogy belépett. – Ilyen későn már nincs értelme hazamennem, és úgyis meg vagyok sértődve, amiért nem ajánlottad fel, hogy hazaviszel, amikor világosan megmondtam, hogy Scott kidobott. Tudod, hogy nincs messze a lakása!

– Ami azt illeti, éppen érted indultam. – Kinyomtam a hívást.

– Hát persze.

Tekintete a karomra tévedt.

– Megint új tetkód van? – Megérintette a karom, ujjait végigfuttatva a legújabb szerzeményemen: egy újabb latin közmondás a ciprusfámon. – Mikori?

– Múlt héten csináltattam. Meséltem, hogy gondolkozom rajta.

– Azt igen, de azt nem, hogy meg is csináltattad. – Újra megérintette. – Tetszik, bár mostantól mindig öltönyt kell viselned, ha üzöd az ipart. Senki sem fog széttetovált ügyvéddel dolgoztatni.

– Mondod te. – Kivettem egy takarót a folyosói gardróból, és odaadtam neki. – Menj, aludj a szobámban! Én majd alszom a kanapén. Gondolkoznom kell.

– Azon, hogyan szakíts Emilyvel?

– Az már megvolt. Hallotta a beszélgetésünket, és kidobott, mielőtt megint hívtál volna.

– Húha... Ezek szerint mindkettőnknek jó szar napja volt – vonta össze a szemöldökét, de hamar visszatalált vidám személyiségéhez. – Akarsz villásreggelizni majd szombaton a Gayle'sben?

– Persze. Délben?

– Lehetne inkább egy óra? – Elindult a szobám felé. – Délben a bikinivonalamat gyantáztatom.

– Miért gyantáztatsz olyan testrészt, amit úgyse lát soha senki?

– Én látom.

– Hm, vagyis ezért akartad elhalasztani a mai estét Scott-tal? Burjánzik a bokor, és nem akartad, hogy lássa?

– Hogy mi... mit mondtál?

– Ismerlek, Ari – somolyogtam. – Hallottad, mit mondtam. Ez volt a valódi ok?

– Carter...

– Ismerlek, mióta is? Ötödik óta?

– Negyedik óta.

– Egykútya – mondtam, ahogy enyhén elpirult. – Nekem elmondhatod. Nem foglak piszkálni. Bár szerintem inkább nyírat-hatnád rendszeresen ahelyett, hogy az utolsó pillanatban akarnád lekapatni.

– Még ha olyan sok nyírnivaló lenne! – forgatta a szemét. – Egyéb-ként sem ez lenne a fő okom arra, hogy nem akarok szexelni, különösen nem a barátommal!

– Ezt jó hallani, mert a legtöbb hozzám hasonló srác fütyül rá – mondtam. – És mivel lehet, hogy további nyolc hónapra is ikszelted a szexet, csak pénzt spórolnál, ha lemondanád a gyantázást! Mi lenne, ha fognád azt a pénzt, és inkább vennél egy rendes vibrátort?

Bevágta maga mögött az ajtót, én pedig addig nevettem, amíg el nem aludtam.

2. szám: Wildest Dreams (3:54)

ARIZONA

SOHA SENKI NEM FIGYELMEZTET, hogy a választott szakot utolsó éves korára könnyen megutálhatja az ember. Hogyan várható el egy tizenkilenc éves lánytól, hogy már tudja, mihez akar kezdeni az életével, és még jó képet is vágjon hozzá?

Nevetséges...

Valamikor elsőéves koromban, a *Kisvállalkozások könyvelése* és a *Bevezetés az adótörvények* című tantárgyak közben jöttem rá, hogy épp csak egy kicsit gyűlölöm kevésbé a közgazdaságtant, mint annak gondolatát, hogy életem végéig egy irodában kelljen dolgoznom. Úgy varázsoltam a táblázatkezelő programokkal, és integráltam statisztikát, mint a kisangyal, de untam.

Halálosan, iszonyatosan untam.

Akkor jöttem rá, mi életem célja, amikor „Pokolba ezzel a szakkal” feliratú süteményeket sütöttem, hogy lelkileg feldolgozhassak egy különösen kiakasztó adójogi szemináriumot. Hoztam belőlük a suliba is. Hallgatótársaim másodperceken belül felfalták őket, ezért

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

sütöttem némi utánpótlást. Hamarosan elindultam ezen az úton, és mást is elkezdtem készíteni.

Először csak az egyszerűbb édességeket sajátítottam el: süteményeket, kekszeket, brownie-t készítettem. Ezután a bonyolultabb receptek felé fordultam, és sütöttem cukormázás eklerfánkot, gyümölcsös piskótatortákat, töltött ostyát.

Minél többet sütöttem, annál boldogabbnak éreztem magam, de eszembe sem jutott, hogy komolyan vegyem, amíg egy nap anya fel nem hívta rá a figyelmem. Karácsonyra narancsos szufflét készítettem, és annyira ízlett neki, hogy még a szomszédságban is körbe-hordta, követelve, hogy kóstolják meg. Még az akkori pasimat is át-hívta, és megkínálta velem, aki erre csak annyit mondott:

– Hm. Ehető.

Sajnos túlságosan későn döbbsentem rá, mennyire szeretem a konyhaművészetet. Nem váltottam szakot. Maradtam az üzleti iskolában, de amikor csak időm engedte, órákat vettem a part legjobb szakácsiskolájában: a Wellington's Culinary Institute-ban.

Hétvége bementem a városba, leültem a tanterem leghátsó padjába, és úgy jegyzeteltem, mintha én is oda járnék. Azokon a napokon, amikor gyakorlati óra volt, és egy „fizető diákra” egy sütő jutott, egyszerűen kutatómunkát végző gimnazistának tettettem magamat.

Most is egy ilyen alkalmon vettem részt.

– Ne feledjék: az osztályzatot a croissant rétegezettsége alapján kapják! – hangzott a tanár hangja a terem elejétől. – Ropogósnak kell lennie, de nem lehet túl foszlós. Legyen puha, de sohase legyen ragacsos. Hozzanak létre olyan formát, amit még sosem készítettek ezen az órán! Ne másolják a korábbi feladatokat, mert az automatikusan pontlevonással jár!